

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

144. szám.

Pest, augusztus 30. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forint-jával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest aug. 30.

A képviselők házában mai ülésében a pénzügyi terv tárgyalatott folytatódagasan.

Előjött a törvényjavaslat, melly Magyarország minden lakosaira jövedelmi adót hoz be.

A ministeri javaslatban egy pár kivétel volt megemlítve, a többi között a király és nádori civilliste.

Bezerédi István indítványára ezen kivételek eltöröltettek, s a haza szükségeire király és szegény ember egyiránt fog adózni.

A királynak a mult országgyűlés határozata szerint három millió pengő forint van határozva.

Ebből jövedelmi adó 6 százalékát levonatván, nyer a kincstár 180,000 pengő forintot, azonban miután ha valaki e földön, úgy a király nem az, ki hivatalánál fogva lakik külföldön, ezen jövedelmi adó az absentisták rovata alá fog esni, következésképp száz nyolcvanezret kétszerezvén, a kamara ezen határozata a kincstárnak 360,000 p. frtot gazdálkodott meg.

Schönes Geld!

A határozat hozatalakor Kossuth nem volt jelen, később pedig megérkezvén egy más tárgy vitatása alatt nem mulasztá el, a szavazat ilyen értelemben lett kiütésére egy pár észrevételt tenni, hogy tudniillik ezen adóztatás a monarchiai eszmékkel ellenkezik, s hogy Amerikában még az elnöki fizetés is ment ezen adótól. Ha mi a monarchicus fogalmaktól eltérni merünk, annyi, hogy kiáltunk ki a respublikát. (Helyes!) stb.

Pest, aug. 30.

Egy kicsit resteljek a dolgot, de azért az igazat ki kell mondanunk.

Hát bizony rászédtek minket, clcsábitottak ténvra vezettek.

A ministerium a szent-tamási csata után tapasztalván, hogy az ország rettenetesen neki kezd desperálni, hogy az oppositio szemlátomást nő, a bizalomszavazó publicum pedig fogy, mint a tavaszi hó, szörnyen megszeppent.

Hanem, mint a susterinas, ki ha fél a sötétben, fűyölni kezd, úgy a ministerium hirtelenében összeszedi magát, kipödrí bajuszát, betanul egy pár dicitot, letörpíti lepszegtetí a minoritást, és szép nyarának még egy pár meleg napot szerez. —

Azonban a földkerekségen még senki sem bánta meg jobban, hogy a rosz ujsághoz vig arczot csinált, mint maga a ministerium.

Hogy hogy? — Hát csak úgy, hogy az utolsó bizalomszavazási spectaculum után, a nélkül, hogy valamely eddig nem tudatott rosz hírek érkeztek volna, egyszerre csak azt vesszük észre, hogy a ministerek egyenként mind leveretve mind sáppadtan és betegem nem annyira járnak mint csak vánszorognak.

Azt tudjuk, hogy a ragadványos betegségek között legmérgezesb és legsebesebben terjedő a ministeriális affectiók.

Minden ember, ki csak a divattól elmaradni nem akart, szomorú képet vágott; uton útfélen azt mondta, roszul vagyunk, kutyául vagyunk, el vagyunk veszve.

Mi tagadás benne, a járványos betegségbe magunk is bele estünk, s azért vagy három számot a Marcziusból csupa desperationalis eszmékkel raktunk tele.

És pedig uram fia mi stíl ki.

A ministeri embernek keserves phisonomiája merő comediajátszás volt. Ezt gondolták magokban, hogy végre valahára itt a jó alkalom a kétségeskedő táblabírákra úgy rájok ijeszteni, hogy többet még püsszeni se merjenek felsőbb engedelem nélkül.

És miért játszodják a ministereck három nap óta ezt a ragályos comediát.

Nem kevésbé, nyájas olvasó, csakhogy a magyar az elkedvelletés, leveretés és kétségbejítés tetőpontjára szoritván a képviselők házával az ostrák statusadósságok egy részét elvállaltassák.

Gyönyörűen vagyunk. Tessék csak, a ki nem hiszi, beszélni az echt ministerialis embereckel, és saját füleikkel fogják hallani azt, mit itt elmondva, sokakat, különösen derék vidéki olvasóinkat ezennel meglepjük.

Mi azt, hogy a ministerialis politicának vas következése ide vezet, százszor elmondtuk. De valahogy a kétségbeesésig szerettük magunkat ámitani, hogy számításainkban csalódunk.

Most előttünk a tiszta igazság áll.

Itt van ismét a rettenetes alternativa: Engedés, vagy forradalmi politika.

Forradalmi politika azért, hogy a törvény útján kinyert jogainkat megőrizzük. Volt-e ennél kínosabb helyzete bármely nemzetnek.

Vagy pedig ismét engedjünk, es engedjünk, a megállapodás minden reménysége nélkül. Engedjünk akkor, midőn engedményeink tárgya azon eszközök átadása, mellyek egyszer ellenségeink kezébe letéve olly helyzetbe jutunk, hogy a további engedményekben már nem is lesz szükségök arra, hogy minket kihallgassanak.

Ki biztosít, hogy nem így lesz. Egy szerződés. Az istenért hát kell-e ünneplés szerződés, mint az 1848-diki törvény, mellyet Ferdinand személyesen a legnagyobb pompával maga erősített meg.

Nekünk nem lehet késedelmezni. Mindennap ezerek életével többé kerülhet, s ügyeink győzelmét is compromittálhatja.

Mi hamar desperálunk, s akkor a házi bajok is ezerszeresen feketébb színben jelennek meg.

Az igazság teljesen részünkön. Ellenségeink az árulás hitszegés, szava nemtartás és lázadás zászlójával jönnek előnkbe.

Mi a szabadságért küzdünk, ott a reactio s a piszkos pénzérdek.

A magyar nemzetnek e földön túlradó előnyei vannak.

A magyar ügynek a külön nemzetségek között is van négy pártja, és még ezerszer nagyobb volna, ha a ministerium eddig is igyekezett volna a még lefoglalatlan népelemeket magához csatolni, hanem oda persze hogy erély, munka, és különösen azon akarat is kellett volna, mellyet a nemzet a bizalomszavazási saisonban a ministereckben benrejleni hit.

Aug. 30.

Kedves lelkem Tóth Lőrincz!

Ezer patvar, hát ön is historizi személy akar lenni, azon idősakból, midőn a vezetők gyáva-sága miatt e szép nemzet visszasülyedt régi rabigájába.

Ki hitte volna ezt önről jó Lenczi akkorában, midőn az Athenacumban olly tüzesen pattogó ju-

ratus író, olly rémisztő kegyetlen dramairó volt. —

Őn ez előtt tíz esztendővel a pesti híres árviz alkalmával egy kötet verset írt. Őn ezen verseknek, ha emlékünknem csal, ezen czimet adta: Szívhangok.

Nagyon jól van. Nem azért hozzuk ezt fel, mintha kedvünk lenne akárkinek is fiatalkori bűneit előhordani, hanem csak azt akarjuk ennek folytán öntől kérdezni, ha egykori versei szívhangok voltak, ugyan mi isten csudája hangok lehetnek azok, mellyeket őn néhány nap óta, itt-ott a városban, kávéházakban, csapszékekben, s a kaszinóvendéglőben hű ajkairól a közönséghez szétrakétáztat.

A mit mondandunk, azzal a fővárosban lakó embereknek kevés újat mondunk. Mint a villám, úgy terjedt el a hír, hogy az ártatlan Tóth Lőrincze, milly angyali szerepcskét vállalt magára.

Batthyáni és Deák Bécsbe mentek alázatosan könyörögni, hogy tartódjanak meg az 1848-diki III. törvények, hogy írják meg újra vagy huszonegyedszer annak a Jellacsicsnak, hogy ne boldondozzon már többet.

A ministerium alaposan reméli, hogy a nemzet az ostrákoktól, jó pénzen, ezen nagy kegyelmű fermanokat magának meg is szerezhethi.

Diximus: jó pénzen, a mi alatt civilisált ember körülbelül kétszáz millió pengő forint statusadósság elvállalását érti.

Nagyon jól van. Mindnyájan így tudjuk. Hanem itt csak azt szeretnénk mindenesetre tudni, mi a manót keres ezen cikkben a jámbor istenfélő Tót Lőrincz? —

Ezennel.

Tót Lőrinczet úgy kell tekintetnünk, mint elődört a ministerialis táborból. A ministerium egy pár nap mulva leveretve és szent képeket csinálva azzal akar a kamrába bevászorogni, hogy a nemzetnek ezen adósságok elvállalását proponálja. —

E szomorú időknek első vészmadara a hajdan aimable cottillontánczos Tóth Lőrincz, ki született vala Rév-Komáromnak városában.

Lám lám, millyen fiikus nép az a magyar ministerium. Eddig ha szándék volt a marciusi győzelem cartaja ellen egy goromba coup-d'état — csinálni előre egy pár nem igen nevezetes ember mellett, Kovács Lajost és Kazinczi Gábort küldeni előre.

Az ember akárhova ment, angolkirályné, casinó, fagyfalda Licinius, Nöththeater, gróber Joseph, ezen urí personák közül egyet rendesen ott talált. Voltunk a kik megesküdték rá, hogy a többi között Kovács Lajosnak legalább is huszonegy példányban kelljen existálnia, mert mindenütt ott van. Alig ha nem ő róla mondja az irás.

Si ascendero in coelum, illic es, si descendero ad inferos, ades.

Hancem a sok használás alatt e két három ember keményen elkoptott. A követek kezdték őket kerülni.

Ugy tettek mint a vadászok, kik, ha kiindulva papot látnak, azt mondják magokban, megver az isten, orrom elől kergeti el a vadat az ördög.

Kovács Lajos, s Kazinczi Gábor a képviselőket babonássá tevék.

Ollyanok ők mint Béranger szerint a Tuille-riak kis veres emberkéje, ki ha megjelenik, nem sokára a palotából az uralkodót ki fogják kergetni.

Ollyanok voltak, de már lejárt nekik. Halántékaikat borostyán fűzi, övék a dicsőség, hogy a magyari az olasz ügyben Európa előtt egy butalelkű nemzet képében mutatták be, övék a dicsőség, hogy Magyarország katonaságára, a fekete-sárga színek ismét rá tolattak, holott már a marciusi ifjuság a nemzeti zászlót a nagy kaszárnya homlokára is feltűzette.

Ha még a világon akkor is lesznek poeták, midőn Kovács Lajos és Kazinczi meghalnak, sirversükből az olasz ügy s a schwarzgelb nem fog elmaradni.

Derék egy pár legény volt az igaz. Hanem persze, hogy azért nincsenek vasból teremtvé, elkoptak biz azok a kemény munka alatt.

Elkoptak, mint Wirkner és Pazzi.

És minthogy elkopásuk után is a ministereknek még van szándékuk a marciusi eredményekből többet és többet visszacobni, ember kellett rá.

És a ministeriumnak ezen embert nem kellett lámpával keresni. Itt van ő! itt van ő! . . . mint forog a szeme. . . .

Oh Tóth Lőrincz!

Mire adta ön árva fejét. Épen önt kellett arra kinézni, hogy mint a róka macska lábával, a ministerium önnel kaparja ki a parászból a gesztenyét. —

Vigyázzon ön kincsem Tóth Lőrincz, a galuska, mellybe ön most harap, rettenetesen kemény. Kovács Lajosék repedezett fogsoraikkal már nem mertek hozzá fogni, új fiatal vaderót kellett arra hozni a falukról. Ezen hevert erő ön.

Mondhatni mulatságos egy szerep, csak hogy sokat kell önnel studirozni. Fel kell hányni a többi között a volt Világ, s a későbbi Budapesti hiradó minden számait, levelezésbe kell jönnie Apponyival, Wirknerrel, sőt ő excellentiájával Krause báróval a bécsi finantzministerrel.

Különben hol venné ön a pokolban az argumentumokat, mellyel megmutathatná, hogy Magyarország az adósságok elvállalásával magára semmi terhet, sőt könnyebbséget vesz fel.

Aztán a patvarba, önnel e szerep infamiter alkalmatlan.

Őn már nem ollyan subanczforma fiatal ember, hogy a kényelmet ne keresse. Önnel már megvannak saját szokásai, talán délutáni kedves álmái, önnel megvannak szeretett leibspeisai, mellyeket otthon ön számára már igen jól főznek, tán ön betanította egy pár ételfőzésére szakácsnéjat, és ime ön nem restel öregedő testével vendéglőkről vendéglőbe járogatni, s ebéd alatt a statusadósságok kellemeiről a habituékkel diszeralgatni. —

Vagy tán herostratusi viszketeg bántja önt. Nem elégszik meg chansonier, és dramaturg korszorúival, nem elégszik meg az atyátlan, Ekebontó Borbála, és Hunyadi László műveivel, mellyek közül az utolsó olly jó volt, hogy a censura is betiltotta.

Tót Lőrincz! ön a statusadósságok elvállalásában az akar lenni, a mi egy Aczél volt, a só-monopolium rendszerezésekor, a mi Dezsőfi Emil akart lenni a dohány trafikák idejében.

Vigyázzon ön mert rosszul járhat. A politikai aspictusok most sebesen változnak. Ezt Kovács Lajos, Kazinczi Gábor már érzik, különben azt hiszi-e ön Tót polgártárs, ha ez ügyben is a győzelem bizonyos volna, önnel engedték volna át a dicsőséget a ministerium rendes korteshadnagyai. —

A mit a mester nem mer magára vállalni, hogy juthat eszébe egy ujoncznak elköntázkodni.

Őn meg talál bukni. S akkor nagyon nehéz lesz önnel az emberekkel azt hitetni el, hogy ön ez uttal nem azt akarta, hogy mi vállaljunk el az osztráktól kétszáz milliót, hanem hogy inkább az osztrák adjon nekünk ugyanannyit ajándékban bucsúpresentben.

Kérges Benedek.

Aug. 30.

Soha rövidebben és kimerítőbben a magyar természet nem definiáltatott mint Vörösmarti következő soraiban:

„Nagyot iszik a hazáért s felsívít,

Csak hogy egyszer tenne is már valamit!

Szégyen és gyalázat, millyen fanyar képeket vág némelly, egyébként nagyszájú táblabíró.

Midőn pár hetek előtt a Bisquit glacé mellett azon hír jött, hogy a kúnok két lovat táborunkba hajtottak, félszemünkre vágtuk kalapunkat s nem volt ollyan legény a csárdában mint mi; ma pedig, midőn azt halljuk, hogy a sz. tamási tábor mellett egy pesti nemzetőr száját a kása megégette, behúzzuk kalapunkat, s olly szomorú pofát csinálunk, mintha Jellacsics legalább is Budán volna.

Nem gyávaság-e ez?

A férfit a veszélyek edzik, a kar a teher alatt izmosodik, veszteséken át lehet a győzelemre jutni.

És miért is lennének mi olly rettenetesen leveretve?

Tán Jellacsictól féltünk, hogy valósággal Budára jön? ugyan kérlek titeket figyeljetek mind azokra, mellyek Horvátországban történnek. Mi rosszul állunk az igaz, de ott valósággal kutyául mennek a dolgok.

Avagy tán ügyök brillante állását mutatja az a szünteleni kiköltözködés, mellyben magának az exbánnak testvérei is részt vesznek? avagy valami nagy erő és fényes kilátásokra mutat-e ama legkitanultabb cselészövő gunynak vonakodása a hűségi esküt letenni? avagy lehet-e valamelly tekintélyes erő és hatalom egy más természetileg szegény és nyomorult országban?

Vagy tán azt gondoljátok, hogy csak ott van ama kivételes állás, melly szerint az iparos, munkás, kereskedő rá nem un az abnormis állapotra s nem vágyik szabadulni nyomorúsága okozóitól?

Hiszitek tán, hogy nincsen ott is szakadás,

hol a tulajdon szentsége csak traditio s a személyes szabadság csak mesebeszéd?

Hígyjétek és gondoljátok mind ezen absurdumokat — mi nem bánjuk, csak hogy e hiedelem és gondolat ne leverő hanem feltüzelő hatással legyen lelkeitekre.

Mi szeretjük, ha a veszély a valóságban levőnél nagyobb tartatik, csak hogy annak ellenében e készület is nagyobb legyen; de nem szeretjük ha a — mindenesetre elég nagy — veszély valami irtóztatónak lenni rajzoltatik, de az a helyett, hogy nagyobb erőmegfeszítésre serkentene, még a meglévő is zsibbasztásról fenyegeti.

Uram isten úgy nézett ki a napokban egy pár ember, mint a valódi rats d'égglise; s aztán nem elég, hogy maga csinált olly börtmáshavi arcot, hanem még másokat is ijesztgetett neveltséges krampusaival.

Klasmomba veletek ti reszkető Shackererek imádkozni bünös lelkeitekért.

Vagy tán nagyobb veszély előérzete ver le, s Radecki-láz borzogatja a táblabírókat?

Már különös szerencsét kívánunk azon egyén politicali carrieréhez, kinek coup d'oeil-je az osztrák seregeknek olaszországból kivonhatását lehetségesnek hiszi; ha pedig kiveretik, akkor bizony még kevésbé félhetünk tőle.

Mi honunk jövőjét magunk sem látjuk rózsaszínbén, de a veszélyt csak azon esetre tartanók megsemmisítőnek, ha előtte mindjárt hasra esnénk és kalapot emelnénk.

Azért félre ama chartusianus képekkel, mellyek mindig a memento mori-látszanak mondani. Veszélyek közepette a szerfeletti levertség a legnagyobb rossz, inkább ohajtjuk embereinket könnyelműn vidámoknak, mert ezek legalább használhatók.

De hiszen szavaink csak némelly keveseket illetnek, kik egy látszik, igen megszeretik osztani bánatjaikat felebarátjaikkal.

Még egy szót az oláhokhoz és szászokhoz.

Előttünk — igazán megvalljuk — a legszerencsétlenebb és legrosszabszámításu mozgalomnak tetszik az oláhoké és szászoké, s pedig legszerencsétlenebbnek látszik magokra e népfajokra nézve.

Mert hiszen mit akarnak ők? azt-e, hogy a magyarok az osztrák armány erőt vegyen?

A kábák nem látják, hogy ők a vásárban hasonlólag semmivé lennének.

Ha Magyarország nyugalma már megállapítva lenne, ha a rend visszatért volna, e rend és belbátorság, akkor mig tudnók érteni ama mozgalmakat, hogy általa tán — mi nem áll — visszatartott, meg nem osztott jogok szerzetessenek meg, mintegy a már helyreállított rend viszonti felbomlásának fenyegetésével, de most midőn a veszély nem csak a magyar nemzet, hanem egész Magyarország szabadságát fenyegeti — az erőket illy egymás ellenében állított nemzetiségek harcz által osztalni meg nemcsak vétkes, de épp azokra nézve leand leg-

síralmasabbkövetkezésü, kik elég balgk ámostani mozgalmak sikerében bizni.

Mi elveszni nem fogunk! ez szent hitünk, e nemzet erősebb próbákon ment már keresztül mintsem az idő zivatarra mintjárt elseperhetné; de ha elveszünk is, bizony mondom, együtt fogunk bukni mindazokkal, kik most baráti hozzánk simulás helyett; saját érdekök tüzhelyére raknak fát.

Ezt figyelmökbe ajánljuk mindazoknak, kik a szászok és oláhok mozgalmának élén állanak.

Csernátóni.

Pest aug. 30.

Az egyenlőségi társulatnak tegnapi ülése volt. A bécsi ifjuság vonzalmi nyilatkozata felolvastatott, s örömmel fogadtatván, viszonzó válaszirrat határozatott.

Szegény bécsiek!... Ti hasonlólag kiálthattok hozzánk: szegény magyarok!...

Minden üléseit a társulatnak őszinte hazafiai részvét jellemzi, a közügyek eránt a legjobb akarat vezérli minden részletét, de mit használhat ez a jelen körülményekben; mit használ a petitio, nyilvánulás, tiltakozás ott, hol minden hatalom a részvétlenség fagyával van elszigetelve, elbizakodva, elátkozva!...

A kormány, maga a megtestesült táblabírói tehetlenség, ügyetlenség, határozatlanság.

A képviselői többség ezeknek árnyéka.

A quasi felső tábla, kivált a főpapok, valószínű pecsovic mumiák. Élő emlékszoibrai az absolutismusnak a más rövására bitortott kiváltságoknak, a jezuita-rendszernek, az emberirtó, lélekgyilkoló hajdani szentnek nevezett ördögi inquisitiónak.

És a nemzet félálomban, bizodalmi mámorban szenderegve... mellyből azonban már ébredésni kezd... Csak késő ne legyen!

S még csudálkoznak némellyek, hogy még most is Marcius 15. után, a rabszolgai függés hitvány helyege gyalazza e nemzetet, melly hitványság annyira ment, miként e szép és gazdag hazát olly ellenség dalja és fertőzteti hónapokon át, melly nem volna méltó, hogy saruit megoldja.

Sokan nem is akarják hinni, hogy Magyarhont végveszély fenyegetheti, mellynek fiai ép erővel bírnak, s kiket csak lelkesíteni, vezérelni kell, hogy hősek és vitézek legyenek, miként őseik voltak, Árpád, Zrínyi, Rákóczi s. a. t.

A táblabírói tespedés, a jezuitai paphatalom egy részről, vakbizalom és bárány-türelem más részről, ez azon felhő, melly Magyarhonnak egét borítja, melly az emberi és polgári szent jogok fejlődését, a nemzet virulását elnyomni képes.

De nem volna e hazának egy méltó fia se, ki mint a napnak sugára az ég fellegeit keresztültörő tűzével, úgy ő is az e hont borító felhőt szétriasztaná lelkesedése hevével, keresztültörné szilárd hazafiságával? s szétűzve a felhő

homályait, s maga körül látva a nemzetet, felébrészténé ezt és összeszedné azt és összeszedné annak minden erejét.

Ohki volna azon gyáva, hazug, ki azt merné állítani, hogy e nemzetnek nincs ereje? e hazának nincsenek kincsei? E nép nem tud lelkesedni? vagy hogy nem szereti hazáját?

Az csak nyomorult korcs, pulya férfi állhatná felőle.

S ha van e nemzet fainak ereje, mit csak összeszedni kell; ha van e hazának kincse, csak használni kell; ha tud lelkesedni, mert szereti hazáját, s e hazát végveszély fenyegeti, — akkor több az élehetlenségénél, több a gyávaságnál, azt veszni hagyni!

Herczeg.

Ó-Becse, augusztus 22. 1848.

Remélem, szivesen veendik ön és olvasói, ha én mint szemtanu, Turia ostromának (aug. 19-én) körülményes leírását adom.

Ha Szenttamásnál lehettem volna, talán többet írhatnék, de fájdalom-e vagy nem fájdalom? — nem voltam ott. A hol én voltam, egy ember esett el, és Szenttamásnál közhallomás szerint százon felül, — a magyar seregből.

Én nem értek a disciplinához, s azért én nem merek egész biztossággal se jót se rosszat feltételezni. De elmondom az egész ostrom történetét, s talán lesz, ki ebből érteni fog.

Este felé kiindultunk Ó-Becséről, s a falun kívül megháltunk. Éjfélkor megindultunk Turia felé, s reggeli hat óra tájban oda értünk. Felsőzadonkenti tömegben állítottak meg bennünket a város előtt, mellyet már ekkor túlról Kolovrat ezredes ágyúztatott, s mi előbb, hogy sem valamit tettünk volna, már egy házat lángokban pillantottunk meg. Láttuk a túloldali ágyúk füstgomolyait lebegni a város fölött, mellyhez mind'g közelebb vonultak; hallottuk a szomszéd Szenttamást ostromló bombák fenséges, lélekemelő menyörgését; majd Szenttamást is két három helyen égni látjuk. És Turia mintha meg lett volna halva, semmi életjelet sem mutatott. Már kezdtük hinni, hogy minden ellenállás nélkül jutunk be.

Három hatfontos ágyúnk volt, ezt felállították egy kis dombra, a Ferdinánd-huszárokat melléje, s elkezdtek tüzelni. Nehány lövés után beljebb vonultak egészen a szőlők mellé, és mi utánuk.

Seregünk állott egy zászlóalj honvéd, egy zászlóalj huszárság, s a pesti ideiglenes önkényesekből. Mind a három rész, nem nagy távolban egymástól — és tömegben volt felállítva.

Nos, tüzeink lövöldözni kezdenek, s eleinte szép sikerrel.

A házat, mellyből a rácok észrevevének bennünket, ágyúzni kezdtek reánk, felgyújtották, s így ők kénytelenek voltak a városba beljebb vonulni. De most épen az lágt a baj, hogy tüzeink soká ki nem vehették, honnan ered a tüzelés, nem irányozhatták az ő ágyúikat cél felé, és egy jó

ideig pihentek, mi pedig lehevcredtünk sűrűen egymás mellé mint birkasereg, egy domb oldalán, pipára gyújtottunk, s volt nem egy közülünk ki szundikált is. Három óra folyvást heverészünk így egy helyt, míg az ellen ágyugolyói többnyire 60—70 lépésnyire potyogtak le túlnan rajtunk, a ráczok pedig már kijöttek a szőlőkbe, s plenkeréinkkel a legtüzesebb csatába keverednek; egymást érte a puskaövés, mintha kukoriczát sütöttek volna, úgy pattogatták. Nem hazudom, ha mondom, hogy minden második perc alatt egy puska- vagy 6 fontos ágyugolyó repült fejünk fölé, s ha fenn állunk, tán igen sok lesz áldozata. Tandem aliquando egyet megtalált közülünk egy ágyugolyó, ki rögtön meghalt, s kettő mellette megsebesült.

Ez esemény után félrébb a szőlőgát mellé állítottak bennünket, hogy több nem esett közülünk áldozatul, miután már ekkor a ráczok kijöve a városból három felül keresztbe hosszába lövöldöztek reánk. Domianovics és Földvári őrnagyok szinte köztünk voltak e tűznél, amaz phlegmatica szivarozott, amaz sorba állított bennünket, s bizon őket is csak úgy találhatta volna a golyó, mint bennünket, sőt jobban mert lovon voltak s a golyók többnyire magasan repültek. Ezután hátrálót parancsoltak, először elmentek a huszások a tüzerekkel, aztán egy része a honvédeknek, azután mi, végül pedig még egy csapat honvód.

A hidat, melyet a Ferencz-csatornára csináltak hidászaink, s melly 3 öllel rövidebb is volt kelleténél, elfoglalták a ráczok.

Esti 10 órára ismét Óbecsén voltunk.

* * *

Isten ments meg, én nem merem állítani, hogy vezéreink rosz hazafiak, s készakarva nem győznek. —

Csak azt kérem ki magamnak, hogy így okoskodhassam: vagy vezéreink nem olyanok, hogy általuk győzelmet vívjunk ki, vagy katonaságunk kevés. Akármeltyik áll e kettő közül, mi a teendők?

Katonát minél hamarabb, és minél többet állítani.

És még most is arról vitakoznak, német- vagy magyar?

A nemzetőrök általán roszul viselik magokat. Szenttamás be nem vételét egyenesen a nemzetőröknek tulajdonítják. Előre küldött Bechtold 500 sorkatonát, utánuk két ezer jászkuunt; az ötszáz katona bement Szenttamásba, s a két ezer híres verekedő s nagyszájú nemzetőr nem követi őket!

e sorkatonákból sok elveszett, s egy szakaszt úgy mondják el is fogtak.

Nálunk pedig midőn Túrriánál a saját magunk ágyúi megszólaltak, egynehány kaszát nemzetőrreink futásnak eredtek, pedig még egy hang se jött Túrriából.

Borjasnál három rácz átuszott a tiszán, s meggyújtotta a falut, hol két ezer csongrádi nemzetőr volt, az az megfutott, mert előbb a tulpartról valami 35 rácz lövöldözni kezdett.

Nálunk katonáknál e szó pecsovics nem létezik; e helyett már „nemzetőri“ használunk.

Kiss ezredesről mindenütt dicsérve beszélnek. Még neki minden megtámadása sikerült.

Jelenleg ujra állomásunkon vagyunk, s javába strázsálunk Óbecsén.

Vajda János,
pesti önkénytes.

H I R D E T É S E K.

(1—3)

Egy házi nevelő, ki a magyar német és deák nyelvokban tökéletes jártas, s belőlök tanítást adhat, — vidékre kerestetik. — Bővebb tudósítást vehetni Jankovics István ügyvédnél naponta délután 3 órától 6-ig, Sebestyén-tér 296. sz. házában.

(3—3)

Négy világos pej herélt kocsilovak gr. Bánfi méneséből eladó, láthatni a Zrinyi-fogadóban, s értekezhetni 19. 20. sz. alatti szobában reggeli tíz óráig.

(9—10)

Osztald testvérek

a Jóseftéren

nemzetőrök számára ajánlják a következő feltűnő jutányos áron kész czikkeiket, mint:

Lovas- és gyalogkard alpaccafé és aczélból.

Lószerszámra való borítványok alpaccaféból.

Gombok ezüst-, alpacca- és vegyítékből.

Czimerek, lótakaró, csákó, és töltéstárczára való, ezüst és alpaccaféból.

Gyalog- vagy lovasságnak való töltéstárczák, kardszíjak.

Derékkötők, dőf. és vágzsuromny-hüvelyekkel.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órakor, Győri közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főgöngyöke.

Magyar kö- zépp. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órakor.

„ „ tehervonat délből 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 óra.

Szolnokról Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45

perc.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra

25 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 2 óra

15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 percz.

„ „ délután 2 óra 30 „

„ „ „ 5 „ 30 „

Vácztól Pest felé reggel 8 órakor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

A magyar központi vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.